

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันเป็นยุคของการสื่อสารไร้พรมแดนมีความเจริญรุดหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่งผลให้การสร้างระบบการสื่อสารด้วยภาษาเขียนมีการพัฒนาควบคู่กันไปอย่างรวดเร็วและเป็นไปอย่างแพร่หลาย ด้วยเหตุนี้การอ่านจึงมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของมวลมนุษยชาติมากยิ่งขึ้น นับจากการอ่านเอกสารสิ่งพิมพ์นานาสาธะที่อยู่ใกล้ตัว จนกระทั่งถึงการอ่านข้อความจากจอคอมพิวเตอร์ที่เสนอสาระอันหลากหลายโดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ต (Internet) ตามที่ผู้อ่านต้องการทราบจากทั่วทุกมุมโลก การอ่านจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะอื่น ดังที่สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2523, หน้า 98) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งในสังคมปัจจุบัน เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการใหม่ ๆ ทำให้มนุษย์ต้องค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านย่อมเป็นผู้มีความรู้อย่างกว้างขวางและสามารถนำความรู้ที่ได้มาบูรณาการส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของตนให้ดียิ่งขึ้น

การอ่านจึงมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะทำให้ได้รับความรู้แล้วยังก่อให้เกิดความบันเทิงใจอีกด้วย วิจิตร ศรีสอาน (2529, หน้า 480) ได้กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า การอ่านเป็นส่วนสำคัญที่สุดของการสื่อสารในปัจจุบัน ขณะที่ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 6) และนราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529, หน้า 84) ให้ความเห็นพ้องกันว่า การอ่านนอกจากจะเป็นพื้นฐานของการศึกษาเล่าเรียน และช่วยให้เกิดความบันเทิงใจแล้ว ยังช่วยให้บุคคลนำข่าวสารความเคลื่อนไหวและข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ได้รับไปปรับปรุงชีวิตและสังคมให้ดีขึ้นและน่าอยู่

แฮริส (Harris, 1956, p. 9) กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นเครื่องมือที่จะนำมาซึ่งความรู้ ความคิดต่าง ๆ ทุกแขนง การอ่านจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์มากและมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมปัจจุบันเพราะการอ่านช่วยให้เกิดความเข้าใจและช่วยเพิ่มพูนความรู้ทั้งทางด้านวิชาการ วิชาชีพ ตลอดจนใจความสนุกสนานเพลิดเพลิน อันจะทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดความสามารถที่จะปรับปรุงตนเองสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม การอ่านเป็นการบ่งบอกถึงความเจริญ

ก้าวหน้าของสังคม ดังที่ ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2529, หน้า 122) กล่าวว่า นอกจากการอ่านจะเป็นเครื่องพัฒนาสมองและทักษะการแก้ปัญหาแล้ว การอ่านยังช่วยสร้างความเจริญพัฒนาแก่ประเทศชาติอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าการอ่านช่วยให้ผู้อ่านสามารถปรับตัวให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าของวิทยาการทุกสาขา นอกจากจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้รอบรู้ทันต่อเหตุการณ์และเป็นพื้นฐานการเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ แล้ว ยังจะเป็นประโยชน์ในการช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อยกระดับสติปัญญาและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การอ่านเป็นการพัฒนาชีวิตที่เกี่ยวข้องไปถึงสังคมและประเทศชาติ ดังนั้น ชีวิตที่มีคุณค่าจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการอ่านได้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามสถานศึกษาทั่วไป การอ่านเป็นทักษะที่ผู้เรียนใช้มากกว่าทักษะอื่นซึ่ง ลาวัลย์ นิชรรัตน์ (2514, หน้า 8) กล่าวว่า ในการเรียนนักเรียนจะต้องใช้ทักษะการอ่านประมาณร้อยละ 90 ไม่ว่าจะอยู่ในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษา นักเรียนจะต้องอ่านทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ และสอดคล้องกับ สแตรง (Strang, 1940, n.d. อ้างใน ปริศนา พุทธสุวรรณ, 2527, หน้า 2) กล่าวถึงทักษะการอ่านว่า กิจกรรมทุกอย่างภายในโรงเรียนประมาณร้อยละ 80-90 ต้องอาศัยทักษะการอ่าน จากที่กล่าวมาชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้นั้นเกิดขึ้นจากการอ่านเป็นสำคัญ ดังที่ ลาวัลย์ นิชรรัตน์ (อ้างแล้ว) ได้สรุปเกี่ยวกับการเรียนที่ต้องอาศัยทักษะการอ่านควบคู่กันไปว่า นักเรียนที่อ่านหนังสือเก่งมักจะเรียนดี ตรงกันข้ามนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านมักจะเรียนช้า

ดังนั้น การอ่านจึงเป็นทักษะสำคัญยิ่งสำหรับนักเรียน เพราะได้ใช้เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกทักษะการอ่านอย่างถูกต้องและเป็นระบบ กระบวนการวิมลกษม (อ้างใน ประเทิน มหาจันทร์, 2530, หน้า 12) กล่าวไว้ว่า นักเรียนนักศึกษาควรที่จะฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอมากกว่าบุคคลอื่น ทั้งนี้เพราะความสามารถในการที่จะอ่านได้ดีหรือไม่นั้นย่อมมีผลกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ซึ่งตรงกับความเห็นของพรพรรณศิริจรูญวงศ์ (2524, หน้า 8) ที่กล่าวว่า การอ่านที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนเพิ่มขึ้น คือการอ่านเพื่อความเข้าใจเพราะถ้านักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องก็จะได้รับความรู้เต็มที่ ดังเช่น สมรเจนจิระ (2527, หน้า 16) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านได้เข้าใจเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ทำให้เป็นคนที่ได้รับการศึกษาโดยสมบูรณ์ เป็นพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบตนเอง และสังคม รวมถึงความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและมีคุณธรรม

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยความสำเร็จแห่งการเรียนรู้ของผู้เรียนคือการอ่านและ หัวใจสำคัญของการอ่านก็คือความเข้าใจในสิ่งที่อ่านนั่นเอง

แม้ว่าทักษะการอ่านจะมีความสำคัญเพียงใดก็ตาม ปัจจุบันยังพบว่านักเรียนจำนวนมากยังขาดทักษะในการอ่าน จึงทำให้ได้รับประโยชน์จากการอ่านน้อย จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับมอบหมายให้ไปศึกษาบทเรียนมาล่วงหน้า หรืออ่านบทพจนานุกรมรายวิชาต่าง ๆ เพื่อเตรียมตัวสอบ มักจะพูดเสมอว่าอ่านมาแล้วแต่จำไม่ได้ หรืออ่านมาแล้วแต่ไม่เข้าใจ แม้แต่เวลาสอบนักเรียนบางคนอ่านคำถามในแบบทดสอบแล้วยังไม่สามารถเข้าใจได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากข้อบกพร่องในส่วนใดส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนอ่านก็ได้

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 153) กล่าวถึงการสอนอ่านว่า...ปัจจุบันการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจในประเทศไทยมักประสบความล้มเหลว ทั้งนี้เพราะไม่มีการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างแท้จริง ผู้สอนไม่เชื่อว่าการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นจะกระทำอย่างเป็นระบบหรือกระทำอย่างจริงจังได้และยังไม่มีเครื่องมือหรือตำราที่ใช้เป็นแบบแผนในการฝึกฝนอีกด้วย...

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2529, หน้า 480) ได้แสดงความคิดเห็นว่าพัฒนาการด้านการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาค่อนข้างช้า เพราะวิธีสอนอ่านไม่ได้พัฒนาทักษะการอ่าน แม้ว่าหลักสูตรจะเปลี่ยนไปแต่การสอนอ่านยังคงสอนแบบเดิม ครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุนทรี ประเสริฐศรี(2526, หน้า 3) ที่ว่าครูมักจะมุ่งสอนให้นักเรียนอ่านเพื่อจำเนื้อความตามอักษรที่ปรากฏไม่ได้เน้นถึงการคิดพิจารณาหรือสังเกตค้นหาเพื่อทำความเข้าใจในงานเขียนอย่างมีเหตุผล ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 158) กล่าวว่าในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ครูมักสอนอ่านโดยมอบหมายให้เด็กอ่านตำราต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาไทย เป็นต้น พร้อมกับให้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทด้วย เมื่ออ่านจบแล้วก็ทำแบบฝึกหัดท้ายบทไม่ได้ ครูก็ให้เด็กไปอ่านซ้ำ ๆ จนกระทั่งทำแบบฝึกหัดได้ เช่นนี้แสดงว่าครูมิได้แนะนำวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจให้แก่เด็กเลย ในเอกสารชุดการสอนภาษาไทย 5 ของมหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาริธา(2527, หน้า 129) ชี้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนค่อนข้างต่ำ ไม่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ เนื่องจากสาเหตุที่สรุปได้ว่านักเรียนไม่รู้จักวิธีอ่านไม่ได้รับการฝึกอ่านเก็บใจความสำคัญทำให้อ่านแล้วจับประเด็นไม่ได้ ไม่มีการฝึกอ่านเพิ่มความรู้เกี่ยวกับคำและการใช้คำ ทำให้มักเข้าใจความหมายของคำผิด ถ้าพบคำที่มีลักษณะคล้ายกันมักสับสนและใช้ไม่ตรงกับความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของฐะปะนีย์ นาครทรรพ

(2520, หน้า 14) และแม้นมาส ชวลิต (2529, หน้า 160) ที่ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันยังมีจำนวนมากที่อ่านหนังสือไม่เป็น คืออ่านแล้วไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ไม่เข้าใจเนื้อเรื่องและวิเคราะห์วิจารณ์ไม่เป็น

เพื่อแก้ปัญหาการอ่านของนักเรียนดังที่กล่าวมา นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกอ่านอย่างเป็นระบบและเนื่องจากความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่าน กอปรกับการที่นักเรียนจะเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้นั้นนักเรียนจำเป็นต้องใช้ความคิดในการอ่าน ซึ่งจากการศึกษากิจกรรมการสอนแบบต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่าวิธีการสอนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดหรือวิธี DRTA (Directed Reading Thinking Activity) โดยสตอฟเฟอร์ (Stauffer, 1975) เป็นวิธีที่น่าสนใจเพราะเป็นวิธีการอ่านที่เน้นกิจกรรมการคิดเพื่อจุดมุ่งหมาย คือความเข้าใจในสาระที่ผู้อ่านได้อ่าน สตอฟเฟอร์ (Stauffer) ได้เสนอขั้นตอนของกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ครูให้นักเรียนอ่านเฉพาะชื่อเรื่องในใจโดยครูอธิบายเกี่ยวกับชื่อเรื่องเล็กน้อยแล้วให้นักเรียนทำนายเรื่องโดยใช้คำถามกระตุ้น เช่น การพิจารณาชื่อเรื่อง นักเรียนคาดว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
 2. เมื่อนักเรียนทำนายแล้วให้นักเรียนทำนายส่วนแรกของเนื้อเรื่องซึ่งครูจะเป็นผู้กำหนดจุดอ่านเพื่อดูว่าคำทำนายของใครตรงตามเนื้อเรื่อง ในขณะที่นักเรียนกำลังอ่านอยู่นั้นครูคอยสังเกตการอ่านของนักเรียนและคอยให้คำแนะนำแก่นักเรียนที่มีปัญหาในการอ่าน
 3. เมื่อนักเรียนอ่านเสร็จแล้วครูให้นักเรียนบอกผลการทำนายของตนโดยครูใช้คำถาม เช่น นักเรียนทำนายถูกต้องหรือไม่ นักเรียนสามารถตรวจสอบได้หรือไม่ ครูพยายามชี้ให้นักเรียนเห็นว่าการคิดของเขามีเหตุผลหรือไม่ แล้วให้นักเรียนทำนายเนื้อเรื่องต่อไป ในขั้นนี้เมื่อนักเรียนได้พิจารณาการทำนายของตนจากการที่ครูชี้แนะและจากความคิดเห็นของเพื่อนแล้ว นักเรียนอาจจะปรับเปลี่ยนคำทำนายใหม่ บางคนอาจจะยืนยันคำทำนายเดิม
 4. ครูให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องต่อไปเพื่อหาหลักฐานมาพิสูจน์คำทำนายของตน
 5. ครูให้นักเรียนคิดทำนาย อ่าน และพิสูจน์คำทำนายเป็นวัฏจักรจนกระทั่งอ่านเรื่องจบ
- สตอฟเฟอร์ (Stauffer) เชื่อว่า การอ่าน คือการคิด นักเรียนมีหน้าที่คิดทำนายเนื้อเรื่องที่ครูให้อ่าน จากนั้นอ่านเพื่อหาคำตอบจากที่คิดทำนายไว้แล้วพิสูจน์คำตอบนั้น ส่วนครูมีหน้าที่กระตุ้นให้เกิดการคิด เราให้คิดอย่างมีเหตุผลและให้นักเรียนหาหลักฐานมาพิสูจน์ เมื่อนักเรียนได้คิดอย่างมีเหตุผลในขณะที่อ่านแล้วนักเรียนย่อมเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง วิธีการสอนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้

คิดนี้เป็นการตั้งคำถามแบบปลายเปิดของครูด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนตั้งคำถามและพิสูจน์คำตอบ ทำนาย จนกระทั่งให้การอ่านประสบผลสำเร็จ กลวิธีดังกล่าวทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น นักเรียนจะมีเป้าประสงค์อยู่ตลอดเวลาในขณะที่อ่าน คือการค้นหาหลักฐานจากเรื่องที่อ่านมาสนับสนุน หรือเปลี่ยนแปลงคำตอบทำนายของตน ผู้เรียนสามารถหาคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ด้วยตนเอง ครูไม่มีส่วนซึ่งถูกชี้ผิดในคำตอบทำนายของนักเรียน แต่ครูมีหน้าที่กระตุ้นให้นักเรียนคิดประเมินผลความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน

สโตเนอร์ (Stogner, 1987, อ้างใน สุธิดา ศิริพงศ์, 2542, หน้า 7) ได้ศึกษาผลของการใช้กลวิธีทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าในกระบวนการอ่านของนักเรียนเกรด 4 จากโรงเรียนรัฐอลาบามา จำนวน 10 โรงเรียน จำนวน 242 คน โดยเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดกับกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมชี้แนะการอ่านหรือวิธี DRTA (Directed Reading Activity) พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการสอนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะการอ่าน

ฮันท์ (Hunt, 1987, p. 617 อ้างใน สุธิดา ศิริพงศ์, 2542, หน้า 31) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการให้นักเรียนทำนายเนื้อเรื่องก่อนอ่านกับการใช้คำถามของครูเป็นจุดประสงค์การอ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้คะแนนการอ่านต่ำจากการสุ่มตัวอย่างนักเรียนของโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐหลุยเซียนา โดยเลือกกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันจากการทดสอบพื้นฐานมา 2 กลุ่ม อายุเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับ 15 ปี ได้นักเรียนเข้าร่วมในการวิจัย 18 คน ทำการทดลองสอนอ่านโดยให้นักเรียน 9 คน เรียนอ่านโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด ซึ่งครูให้นักเรียนตั้งคำถามก่อนอ่านและอีก 9 คนเรียนโดยใช้กิจกรรมชี้แนะการอ่าน ที่ครูตั้งคำถามเป็นจุดประสงค์การอ่านให้นักเรียนทุกคนทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การให้นักเรียนทำนายเรื่องมีประสิทธิภาพในการทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่าการตั้งคำถามของครู

สุรัชย์ ปิยานุกูล (2536) ได้นำการสอนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดมาสอนอ่านภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการนำมาเปรียบเทียบกับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมชี้แนะการอ่าน พบว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด ดีกว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมชี้แนะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุริดา ศิริพงษ์ (2542) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของ นักศึกษาก่อนและหลังเรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงปีที่ 2 ปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

จากงานวิจัยต่างประเทศและภายในประเทศชี้ให้เห็นว่าการสอนอ่าน โดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดนี้ เน้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิดวินิจฉัยเรื่องที่อ่านด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล การจัดกิจกรรมจะเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย มีความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนของนักเรียนในรายวิชาอื่น ๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น

เนื่องจากขณะนี้ม้งานวิจัยการสอนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดเกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเท่านั้น ยังไม่ปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้กลวิธีการสอนดังกล่าวมาทดลองสอนความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียน เพื่อศึกษาว่าการสอนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดจะช่วยให้ นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดกับนักเรียนที่เรียนตามปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. ผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการนำกิจกรรมที่แนะให้คิดไปประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาอื่นๆ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนน้ำโสมพิทยาคม อำเภอ น้ำโสม จังหวัดอุดรธานี
ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 จำนวน 228 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้นคือ
การสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมที่แนะให้คิด และการสอนอ่านตามปกติ
 - 2.2 ตัวแปรตามคือ
ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้กิจกรรม
ที่แนะให้คิด และเรียนตามปกติ
3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง
เนื้อหาที่ใช้ในการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นเนื้อหาเดียวกันที่คัดเลือกให้
เหมาะสำหรับการฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจตามลำดับ จากการแปลความ ตีความและขยายความ
ซึ่งได้จากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ ประกาศ ข่าว โฆษณา เรื่องเล่า หรือคำแนะนำวิธีใช้
อุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแบบเรียน หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร ที่ระดับความยากง่ายของคำศัพท์
โครงสร้าง และเนื้อหาเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมที่แนะให้คิด หรือวิธี DRTA (Directed Reading Thinking Activity) หมายถึง การสอนอ่านที่เน้นกิจกรรมที่แนะในการคิด โดยการตั้งคำถามให้นักเรียน

คิดทำนายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล แล้วให้นักเรียนอ่านเพื่อหาหลักฐานเนื้อเรื่องมายืนยัน หรือ พิสูจน์คำทำนายนั้น

2. วิธีการสอนตามปกติ หมายถึงการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามคู่มือครู ประกอบด้วยกิจกรรมการสอนซึ่งเน้นการจัดกิจกรรมชี้้นำการอ่าน หรือ DRA (Directed Reading Activity) และการวัดผลประเมินผลตามเกณฑ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

3. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการแปลความ ดีความ ขยายความ และจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

4. ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบการอ่าน ก่อนและหลังเรียน